

INTRODUCERE

Cărțile se scriu din mai multe motive. Există *cărți explicative* scrise pentru a te ajuta să înțelegi ceva ce altfel te-ar lăsa derutat. Există *cărți încurajatoare* scrise pentru a-ți vorbi în momentele de descurajare ale vieții într-o lume căzută și pentru a-ți oferi motivația speranței și rațiunea de a continua. Există *cărți instructive* care te ajută să afli cum să faci ceva ce trebuie să faci, dar nu știi cum. Există *cărți exegetice* care iau un fragment din Cuvântul lui Dumnezeu și te ajută să-l înțelegi și să trăiești în lumina adevărilor acestuia. Există situații în care cartea pe care urmează s-o citești are elemente din toate aceste patru tipuri de cărți, dar totuși, nu acesta este principalul său obiectiv.

Aceasta este o *carte de diagnostic*. Este scrisă ca să te ajute să arunci o privire onestă asupra ta însuși în lumina Cuvântului lui Dumnezeu care se îndreaptă spre inima și viața ta, să vezi lucrurile care sunt greșite și au nevoie de a fi corectate și să te ajute să te așezi din nou sub puterea vindecătoare și transformatoare a Evangheliei lui Isus Hristos. Dintre cărțile pe care le-am scris, aceasta a fost cel mai greu de scris, și nu datorită procesului de scriere în sine, ci din cauză că paginile ei expun urâtenia inimii mele și arată cât de disperată continuă să fie nevoia mea de har. Nu este o exagerare să spun că am plâns pe parcursul scrierii unor capitole. Au existat momente când aș fi mers la etaj să împărtășesc cu Luella ce scrisesem, lacrimile condamnării ar fi venit, și n-aș fi fost în stare să continui. Dar faptul că am continuat să scriu nu m-a lăsat să mă simt descurajat sau fără speranță, ci mai degrabă plin de o speranță mai puternică în Evanghelie și o bucurie mai mare în slujire decât cred că am cunoscut vreodată.

Am scris această carte cu scopul de a aborda problema formei adesea nesănătoase a culturii pastorale și de a discuta deschis despre ispitele care sunt atât unice pentru lucrarea pastorală, cât și intensificate de aceasta. Este o carte de avertizare care te cheamă să te smerești în ce privește imaginea pe care o ai despre tine și să te schimbi. Ea este scrisă pentru a te face să nu te simți confortabil, să te motiveze spre schimbare. Poate în anumite puncte te va enerva, dar sunt convins că paginile ei conțin reflecția a ceea ce Dumnezeu m-a chemat să fac. Poate că am devenit

prea confortabili. Poate că am renunțat să ne examinăm pe noi și cultura care îi înconjoară pe aceia dintre noi care au fost chemați la slujire în biserica locală. Cred că, mai mult decât oricare altă carte pe care am scris-o, am scris această carte pentru că nu puteam trăi fără s-o scriu. Iar pe direcția carierei de slujire m-am lansat ca să dau ajutor pastorilor care și-au pierdut calea slujirii.

Cred că aceasta înseamnă că sunt un pastor care îndrăznește să presupună că tu, ca și mine, ai nevoie de păstorire, astfel că, cel puțin prin paginile acestei cărți, voi încerca să te păstoresc. Fac aceasta știind că de fiecare avertizare pe care o pun înaintea ta am nevoie și eu, și fiecare doză de medicament al harului pe care ți-o dau ție trebuie s-o iau și eu.

Numai Evanghelia harului Domnului Isus Hristos face posibilă onestitatea care este pe paginile acestei cărți. Dacă toate păcatele, slăbiciunile și eșecurile la care această carte se referă au fost pe deplin acoperite de sângele Domnului Isus Hristos, și asta așa este, atunci vom putea rupe tăcerea, vom ieși în lumină și vom înfrunta lucrurile pe care Dumnezeu ne cheamă să le înfruntăm. Rugăciunea mea este ca această carte să înceapă o discuție care nu se va sfârși niciodată și ca faptul acesta să conducă la schimbări care sunt necesare de foarte mult timp.

Acum te-aș ruga ca atunci când citești această carte să-ți dezactivezi avocatul dinlăuntru și să te autoexaminezi cu o inimă sinceră. Ai curajul să-L rogi pe Dumnezeu să-ți descopere în tine ceea ce trebuie descoperit și să-ți dea harul să abordezi ceea ce trebuie abordat. Și pe măsură ce faci aceste lucruri, bucură-te de harul ce ți-a fost dăruit, care te eliberează de povara de a trebui să-ți fabrici o neprihănire a ta proprie, pe care apoi să o afișezi și în fața altora. Și pentru că stai în picioare înaintea Domnului tău pe baza neprihănirii Altuia, poți sta în picioare înaintea unui Dumnezeu sfânt și poți recunoște cele mai întunecate secrete ale tale, îți poți recunoaște cele mai adânci căderi, și totuși să nu te temi, știind că datorită lucrării lui Isus, Cel căruia Îi mărturisești nu-ți va întoarce spatele, ci Se va îndrepta spre tine cu harul iertării, al salvării, al transformării, al întăririi și eliberării. Aceasta este vestea bună care a făcut nu doar ca această carte să vadă lumina tiparului, ci este vestea bună pe care de asemenea tu și cu mine trebuie să ne-o predicăm nouă înșine și unul altuia zi de zi.

Paul David Tripp
10 aprilie 2012

CAPITOLUL 1

ÎNDREPTAT SPRE DEZASTRU

Eram un om foarte furios. Dar problema era că nu-mi dădeam seama că sunt un om furios. Credeam că nimeni nu avea o părere mai corectă despre mine decât aveam eu și, pur și simplu, nu mă vedeam furios. Nu, nu credeam că sunt perfect și, da, știam că am nevoie de alții în viața mea, dar trăiam ca și cum n-aș fi avut. De mult timp, Luella, iubita mea soție, era plină de zel să mă înfurie. Și făcea asta cu o combinație de fermitate și grație. Nu țipa niciodată la mine, nu-mi vorbea urât niciodată și nu mă provoca la ceartă în fața copiilor noștri. Mereu ea îmi spunea că furia mea nu era nici justificată, nici acceptabilă. Privesc în urmă și mă minunez de rezistența arătată de ea în timpul acelor zile foarte dificile. Mai târziu aveam să aflu că Luella își făcuse un plan de scăpare. Nu, nu plănuia să divorțeze de mine; știa doar că lanțul furiei trebuia rupt ca să ne putem împăca și să putem trăi în relația pe care a conceput-o Dumnezeu pentru căsnicie. Când Luella se apropia de mine pentru încă o întărâtare a acelei furii, eu făceam mereu același lucru. Mă înfășuram în haina neprihănirii mele, apelam la avocatul meu lăuntric și îi aminteam încă o dată ce soț grozav avea. Parcurgeam lista bine exersată și destul de lungă cu toate lucrurile pe care le făcusem pentru ea, toate modalitățile prin care îi făcusem viața mai ușoară. Sunt gospodar. Nu mă dau în lături să mă ocup de treburile casei. Îmi place să gătesc. Deci aveam o mulțime de lucruri pe care le puteam enumera, care pe mine mă asigurau că nu eram așa cum zicea ea și pe ea o puteau convinge că greșea. Dar Luella nu era convinsă de asta. Ba părea din ce în ce mai convinsă că avea dreptate și că acea schimbare trebuia să se producă. Eu voiam doar să mă lase în pace, dar ea nu voia și, sincer, asta mă înfură.

Prin obiceiuri care acum, când privesc înapoi, mă sperie, eram un om care se îndrepta spre dezastru. Mă aflu în plină distrugere a căsniciei și lucrării mele, și nu aveam nicio soluție la acea stare de lucruri. Între viața mea personală și viața publică de misiune exista o imensă ruptură. Omul

irascibil și neliniștit de acasă era foarte diferit de pastorul îngăduitor și răbdător pe care comunitatea noastră de credincioși îl vedea la serviciile de slujire și închinare unde ei mă întâlneau cel mai des. Mă simțeam tot mai liniștit cu privire la lucruri care ar fi trebuit să mă cutremure și să mă condamne. Eram mulțumit de cum stăteau lucrurile. Nu prea simțeam nevoia unei schimbări. Pur și simplu nu vedeam schizofrenia spirituală în care ajunsese viața mea de slujire. Și lucrurile așa ar fi și rămas dacă nu aș fi fost fiul unui Răscumpărător neobosit, care nu-și părăsește lucrarea mâinilor Sale până când aceasta nu se face pe deplin. Nici nu bănuiam eu că El avea să-mi cerceteze inima într-un moment important al harului salvator. Eram orb, mă împietream tot mai mult și-mi ocupam fericit timpul cu lucrarea unei biserici locale în creștere și a unei școli creștine.

Când eram avertizat, îi spuneam Luellei de nenumărate ori că este o soție nemulțumită. Îi spuneam că am să mă rog pentru ea. Asta, în mintea mea, avea să o ajute și să o mângâie. În fapt, avea să o facă să înțeleagă cu totul altceva, arătându-i două lucruri. A avertizat-o cât de orb eram și i-a reamintit că ea nu avea nicio putere să mă schimbe. Schimbarea care trebuia făcută avea nevoie de un act al harului. Luella recunoștea faptul ca ea nu putea fi nimic mai mult decât o unealtă în mâinile puternice ale lui Dumnezeu.

Dar Dumnezeu a binecuvântat-o pe Luella cu credința perseverentă că ea trebuia să continue să vină spre mine, adesea în mijlocul momentelor mele de mare descurajare. Ceea ce voi împărtăși în continuare este atât umilitor, cât și jenant. Odată, pe când Luella îmi reproșa încă o manifestare a furiei mele, am prins ocazia și i-am spus aceste cuvinte profund umilitoare: „Nouăzeci și cinci la sută dintre femeile care sunt în biserica noastră ar fi foarte fericite să fie măritate cu un om ca mine!“ Ce ziceți de această umilință? Luella însă m-a informat foarte repede că ea face parte din celelalte cinci procente. Cât de orb trebuie să fie cineva ca să lase o afirmație ca aceea pe care am făcut-o eu să se desprindă de pe buzele lui? Dumnezeu era pe punctul de a-mi deschide și reconstrui inima și viața, iar eu nu știam că am nevoie de aceasta și nici nu aveam idee că urma să se întâmple.

Eu și fratele meu Tedd fusesem la un weekend de pregătire pentru slujire și ne aflam în drum spre casele noastre. Nu mi-am imaginat niciodată că o ieșire pe extensia nord-estică a Barierei Pennsylvania ar fi putut fi atât de importantă. Tedd a propus să încercăm să punem în practică în viața noastră ceea ce învățasem în weekend. El a spus: „De ce nu începi tu?“ Apoi a continuat să-mi pună o serie de întrebări. Cred că voi

sărbători timp de zece milioane de ani în eternitate ce s-a întâmplat după aceea. Pe măsură ce Tedd îmi puna întrebări, era ca și cum Dumnezeu dădea la o parte cortina și eu mă vedeam și mă auzeam atât de clar pentru prima dată. Nu pot în niciun fel să exagerez semnificația lucrării pe care Duhul Sfânt o făcea în acel moment în mașină prin întrebările lui Tedd.

Când Dumnezeu mi-a deschis ochii în momentul acela, am fost pe loc zdrobit și mâhnit. Ceea ce am înțeles prin întrebările lui Tedd era foarte departe de părerea pe care o aveam despre mine și pe care o întreținusem pretutindeni atât de mulți ani, încât îmi era aproape imposibil să cred că omul la care mă uitam acum și pe care îl auzeam eram chiar eu. Dar așa era! Nu puteam să cred ce mă vedeam făcând și ce mă auzeam spunând, în timp ce povesteam scenariu ca răspuns la întrebările lui Tedd. Era un moment al salvării divine vădite și puternice, un moment mai mare decât eram capabil să înțeleg în șocul și emoția lui. Nu știu dacă și Tedd a știut atunci cât de marcant a fost acel moment.

Abia am așteptat să ajung acasă și să vorbesc cu Luella. Am știut că înțelegerea ce-mi fusese dată nu era doar lucrarea lui Dumnezeu care folosea întrebările lui Tedd; ea a fost, de asemenea, rezultatul credinței iubitoare, dar hotărâte a Luellei în toți acei ani de încercări. Eu sunt un om cu un viu simț al umorului și de multe ori intru în casă vesel, dar în seara aceea nu a fost cazul. Mă aflu în chinurile sentimentului de vinovăție care schimbă viața și remodelează inima. Cred că Luella a știut imediat că ceva s-a întâmplat, după felul cum arătam. Am întrebat-o dacă putem să ne așezăm și să vorbim, deși era târziu. Ne-am așezat și i-am spus: „Știi că de mult timp încerci să mă faci să privesc la mânia mea, iar eu n-am vrut. Întotdeauna am întors-o asupra ta, dar acum pot să spun, cu sinceritate și pentru prima dată, că sunt gata să te ascult. Vreau să aud ce ai să-mi spui.“

Nu voi uita niciodată ce a urmat. Luella a început să plângă; mi-a spus că mă iubește și apoi a vorbit timp de două ceasuri. În acele două ceasuri, Dumnezeu a început procesul de frângere puternică și de reconstruire a inimii mele. Cel mai important cuvânt din propoziția anterioară este *proces*. N-am fost trăsnit de fulger, n-am devenit instantaneu un om blând. Dar acum eram un om cu ochii, urechile și inima deschise. Următoarele luni au fost incredibil de dureroase. Părea că mânia mea era vizibilă oriunde mă uitam. Uneori durerea părea prea mare ca s-o pot îndura. Acea durere era durerea harului. Dumnezeu făcea ca furia pe care o negasem și o protejasem să fie ca voma în gura mea. Dumnezeu lucra ca să Se asigure că nu voi mai repeta niciodată greșelile. Eram în mijlocul unei intervenții

chirurgicale spirituale. Durerea însă nu era un indiciu că Dumnezeu Își retrăsese dragostea și harul de la mine. Nu, ci din contră. Durerea era un indiciu clar că Dumnezeu Își revărsa dragostea și harul asupra mea. În această încercare a credinței, primeam ceea ce atât de des cerusem în rugăciune – salvarea (sfințirea) sufletului meu.

Nu voi uita niciodată un anumit moment care a avut loc la câteva luni după acea seară de condamnare și salvare. Coboram scările spre camera de zi și am văzut-o pe Luella șezând cu spatele la mine. M-am uitat la ea, și mi-am dat seama că nu-mi mai puteam aminti când am simțit ultima dată acea veche mânie față de ea. Acum, vreau să fiu sincer aici. Nu spun că ajunseseam la acel punct în sfințirea mea când mi se părea imposibil să mai experimentez o străfulgerare de nerăbdare sau iritare, ci doar că acea veche mânie care-mi domina viața dispăruse. Lăudat să fie Dumnezeu! Am mers până în spatele Luellei și mi-am pus mâinile pe umerii ei, ea și-a lăsat capul pe spate și a privit în sus la mine, iar eu i-am spus: „Știi, nu mai sunt supărat pe tine“. Am râs și am plâns împreună în același timp văzând cât de frumos lucrase Dumnezeu.

NU SUNT SINGURUL

Aș vrea să pot spune că experiența mea pastorală este unică, dar am aflat în călătoriile mele misionare în sute de biserici din lume că, din păcate, nu este. Desigur, detaliile sunt unice, dar aceeași ruptură între persoana publică a pastorului și viața lui personală există în cazul multor pastori. Am auzit atât de multe relatări care conțin atât de multe mărturisiri încât am devenit îndurerat și îngrijorat cu privire la starea culturii pastorale din generația noastră. Povara acestei îngrijorări, dar și cunoașterea și experimentarea harului transformator, m-a determinat să scriu această carte.

Există trei teme de bază care au funcționat în viața mea și pe care le-am văzut operând în viața multor pastori cu care am stat de vorbă. Aceste teme fundamentale au funcționat ca un mecanism de orbire spirituală în viața mea și ele lucrează la fel în viața a nenumărați pastori din întreaga lume. Analizarea acestor teme este o bună modalitate de a ne lansa în examinarea aspectelor în care cultura pastorală poate fi mai puțin biblică și în luarea în considerare a ispitelor care sunt fie prezente, fie intensificate prin slujirea pastorală.

1) AM LĂSAT CA LUCRAREA SĂ-MI DEFINEASCĂ IDENTITATEA.

Este un lucru despre care am mai scris, dar cred că este deosebit de important pentru oamenii care slujesc să înțelegă. Întotdeauna spun